

ЯКОВ ПОЛОНСКИ ЗВЪНЧЕТО

Превод от руски: Ана Александрова, —

chitanka.info

Стихна бурята снежна. Свети път озарен
и нощта взира в мен ослепени очи.
Звън на тройка коне, за да бъда спасен,
 потопи ме във сън... И звънчето звучи...

Мътен облачен дим... Тича призракт бял
на луната в простора от студ проясен
и в душата наднича... Като стара печал,
 преоблечена в сън съкровен.

И внезапно дочувам над протяжния звук
глас, изпълнен със страст, да реди:
„Ах, кога ли, кога моят мил ще е тук,
 да отдъхне на моите гърди!

В мен ли няма живот! Щом зора запламти
и лъчите ѝ в мойто стъкло заискрят,
лумва печката весело, самоварът шепти
и завеската пъстра озарена трепти
 над огрения в пламък креват...

В мен ли няма живот! Ех, отворен капак
на прозореца... Месец по стената пълзи...
Щом виелица вие — паля лампата пак,
а задрема ли — сепвам се в глухия мрак
 и топя се по него в сълзи..."

И долавям нечакано същия глас
във звъна на звънчето стаен:
„... Не, не ми е любим!... И страхувам се аз
 да не влезе със ласки при мен...

Ах, нима е живот! Няма тук светлина.
От прозореца духа, по стъклата му — лед.
Там, на двора расте само вишня една...

*Пъпли мрак... И навярно в тоя мраз и слана
е загинала... жребий проклет!*

*Ах, нима е живот! И пердето без цвят!
Като болна съм... Бдя в тоя сив полумрак.
Няма кой да ме брани. Нямам мил в този свят,
само бабката бъбри... щом съседът познат
дойде тук... И е весело пак.“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.